CU EFORTURI SPORITE, HANDBALUL ROMÂNESC ÎȘI POATE MENȚINE, LA J.O. DE LA MONTREAL, POZIȚIA FRUNTAȘĂ ÎN LUME

● Recenta ședință de analiză a biroului F.R.H. a evidențiat o creștere a potențialului echipelor naționale, dar și necesitatea unei temeinice activități de eliminare a carențelor

Activitatea de pregătire și competițională a sportivilor noștri fruntași are ca scop mărirea continuă a potențialului sportului de performanță, asigurarea unei reprezentări la nivelul exigențelor, al condițiilor create, la campionatele mondiale și europene, și mai ales, la principala manifestare sportivă internațională, Jocurile Olimpice. Sprijinul, îndrumarea și controlul muncii federațiilor și cluburilor, al antrenorilor și sportivilor, pentru îndeplinirea acestor înalte deziderate, se efectuează permanent de către Consiliul Național pentru Educație Fizică și Sport, prin organele și tehnicienii săi — iar analiza multilaterală are loc periodic.

În acest context se înscrie și recenta ședință a Biroului F. R. Handbal, la care au participat, în afara membrilor biroului federal, președintele C.N.E.F.S., secretarii C.N.E.F.S. De asemenea, au fost invitați directorii Centrului de medicină sportivă și Centrului de cercetări al C.N.E.F.S., președinții principalelor cluburi care furnizează elemente loturilor naționale de handbal, precum și tehnicieni, medici, ziariști.

Într-o atmosferă de ridicată responsabilitate, de grijă pentru analiza profundă a fiecărui aspect, de dorință de a se împlini și depăși angajamentele pe care această importantă ramură sportivă și le-a asumat, au fost dezbătute pe larg aspectele pregătirii și evoluției echipelor naționale în sezonul preolimpic.

Referatele prezentate de antrenorii coordonatori ai loturilor, **Nicolae Nedef** (la băieți) și **Constantin Popescu** (la fete), coreferatele specialiștilor care acordă asistență metodică și medicală, cuvîntul membrilor biroului federal au evidențiat amploarea muncii handbaliștilor și a handbalistelor, seriozitatea, sîrguința, dăruirea cu care s-au angajat în acest proces complex de pregătire fizică, tehnică, tactică și psihică menit să conducă în final, la J.O. de la Montreal, la cucerirea laurilor olimpici de către handbalul românesc.

Obiectivele intermediare au fost îndeplinite. **Băieții au cucerit primul loc la campionatul mondial universitar și la „Trofeul Carpați", fetele s-au calificat pentru turneul final al C.M. din decembrie a.c., au obținut locul I la Turneul de la Praga și la „Trofeul Carpați", fără a cunoaște înfrîngerea.** În jocul reprezentativelor s-au făcut simțite unele îmbunătățiri ale potențialului fizic și tehnico-tactic. În același timp, au fost analizate carențele, din păcate nu puține, manifestate în pregătire și în partidele susținute în anul 1975, au fost dezbătute și, apoi, stabilite căile și mijloacele de eliminare a lipsurilor, de continuă augmentare a forței sportivilor, de mărire a capacității generale a echipelor naționale. Antrenorii loturilor au primit un sprijin direct, calificat, urmînd ca în viitor el să fie amplificat în momentele în care se va simți nevoia. N-a fost omis nici unul din elementele esențiale — pornindu-se de la programul de pregătire, învățătură, producție și odihnă, pînă la cel al evoluțiilor test — subliniindu-se ajutorul direct, permanent, pe care loturile reprezentative trebuie să-l primească de la cluburi. În unitățile de performanță ale handbalului, procesul instructiv-educativ este necesar să se ridice la cele mai înalte cote, respectîndu-se cerințele handbalului modern și punîndu-se în aplicare planurile elaborate de federație. Sportivii selecționați în loturile reprezentative trebuie să efectueze la cluburile lor, sub îndrumarea și supravegherea continuă, atentă, a antrenorilor, un volum sporit de muncă, înscris pe coordonatele indicate de tehnicienii F.R.H.

Președintele F. R. Handbal, **Ioan Xunst-Ghermănescu** a asigurat — în cuvîntul său — că în handbal se va munci neobosit pentru îndeplinirea sarcinii de onoare trasată de partid, de a asigura la J.O. de la Montreal și, în continuare, supremația handbalului românesc în lume. Eliminarea lipsurilor manifestate în acest an va constitui pentru întreg colectivul de tehnicieni, pentru sportivi, medici și cercetători științifici, principalul obiectiv al activității lor. Echipele reprezentative de handbal ale României se vor prezenta în anul 1976 la potențialul maxim, hotărîte să facă totul pentru dobîndirea succeselor.

Concluziile acestei importante ședințe de analiză au fost trase de generalul locotenent **Marin Dragnea**, președintele C.N.E.F.S., care a subliniat că: **„la martie 1974, cu prilejul decorării handbaliștilor pentru cucerirea celui de al 4-lea titlu mondial, secretarul general al partidului și președintele Republicii Socialiste România, tovarășul Nicolae Ceaușescu, cerea tuturor sportivilor, întregii noastre mișcări sportive să ia exemplul handbalului, să obțină rezultate asemănătoare în arena mondială. Înalta apreciere a conducătorului partidului și statului nostru, care-i onorează pe handbaliști, trebuie — în același timp — să constituie pentru ei un puternic stimulent, astfel ca handbalul să fie în permanență un exemplu demn de urmat".** S-a subliniat faptul că încheierea sezonului competițional actual marchează intrarea în „linie dreaptă" a preparativelor pentru J.O., că — firesc — intensitatea, atenția, grija trebuie sporite corespunzător, apreciindu-se totodată pozitiv eforturile federației și cluburilor care au sportivi în loturile naționale relevate și cu prilejul acestei analize.

S-a atras atenția asupra necesității punerii în practică a hotărîrilor elaborate, a analizării prompte a carențelor și a eliminării lor urgente, a sporirii volumului de muncă în toate compartimentele. Sarcinile trasate antrenorilor privind individualizarea mai accentuată a antrenamentelor, sporirea capacității generale a sportivilor, pregătirea în funcție de adversari (ca urmare a studierii minuțioase a acestora), intensificarea colaborării dintre antrenori — medici și cercetători, realizarea unei pregătiri psihologice la cel mai înalt nivel — trebuie îndeplinite cu rigurozitate. De asemenea, se impune aprofundarea muncii politico-educative cu sportivii, menținerea unui climat de disciplină și ordine, crearea unei atmosfere însuflețitoare, de muncă fără preget, de abnegație, de dăruire. În încheiere, președintele C.N.E.F.S. și-a manifestat deplina încredere în capacitatea federației, a cluburilor, în talentul și sîrguința sportivilor, în priceperea antrenorilor, care — laolaltă — pot asigura îndeplinirea importantelor obiective ce stau în fața handbalului românesc.

Pavel Zagoni și Cristian Georgescu, doi *rameri tineri, de certă valoare, în care se pun mari speranțe.*

OBSERVAȚII ASUPRA COMPORTĂRII CANOTORILOR NOȘTRI LA CAMPIONATELE MONDIALE DE LA NOTTINGHAM

Am citit pagina publicată recent în ziarul „Sportul", referitoare la rezultatele înregistrate de canotorii români la C.M. de la Nottingham. Din relatările publicate s-au desprins EFECTELE unei pregătiri de un an. Simțim, însă, nevoia să prezentăm cititorilor noștri și CAUZELE rezultatelor **canotajului masculin**.

Bilanț cifric al canotajului mondial. De la început trebuie să menționăm că, din consultarea listelor cu cei 420 participanți, din 28 țări, am întîlnit o primenire de 78 la sută față de mondialele din 1974, procent întîlnit și în anul postolimpic — München. Numai 25 echipaje din 116 și-au păstrat componența. Această metamorfoză scoate în relief un nou val de canotori, lucru ce prezintă dificultăți de cunoaștere valorică. Sub semnul acestei incertitudini, multe rezultate nu s-au putut anticipa. În plus, au apărut multe schimbări de poziții neașteptate. Astfel, din 48 de locuri în finale, 9 echipaje și-au menținut poziția, 9 au avansat, 11 au retrogradat, 11 au fost eliminate și au apărut 6 noi.

Țara noastră a participat cu 4 echipaje dintre care 3 s-au calificat în finale (2 locuri 6 și 1 loc 3).

Componența lotului. Din 30 sportivi selecționați prin valoarea lor prezumtivă în lotul olimpic, la Nottingham au făcut deplasarea 13 sportivi consacrați, toți provenind de la cluburile **Dinamo** și **Steaua**. Dintre antrenorii care au lansat inițial talente spre lotul olimpic se evidențiază **D. Popa** și **P. Barcani** (Dinamo), **E. Mesaroș** și **C. Vereș** (Steaua), **D. Vereș** (Marina Mangalia) și **S. Petrov** (Metalul).

Aspecte ale pregătirii. Pentru o liniște aparentă, pregătirea canotorilor români s-a făcut pe echipaje de club, lăsînd ca selecția să-și spună cuvîntul doar cu o lună înaintea plecării la C.M. în loc să se fi încercat diferite formații mai de timpuriu. Acest lucru era posibil întrucît stagiul sportivilor în respectivul sezon de canotaj era destul de mare și ar fi facilitat omogenizarea echipajelor de 4+1 rame și 4 rame f.c. la nivel corespunzător. În ceea ce privește **volumul kilometrajului** pe apă, **el nu a fost depășit față de anul trecut,** iar **totalul efortului, exprimat în număr de lecții și ore,** se află LA JUMĂTATEA CERINȚELOR MONDIALE. Această cotă redusă se datorește în mare parte și **tendinței de automenajare a unor sportivi din lot precum și unei concepții greșite despre eforturile intense în pregătirea fizică.**

Numărul starturilor a fost departe de a asigura obișnuința organismului sportivilor cu stressul provocat de modelul competitiv al „mondialelor", model care a fost repetat o singură dată, la începutul lunii mai. Efectul s-a făcut simțit la C.M., cînd canotorii noștri au rezistat numai la **două** din patru curse sau au abandonat lupta la jumătatea distanței de 2 000 metri. **Dificilă, dacă nu la întîmplare, ni se pare și dozarea în cursă a echipierilor noștri.**

Constatări, învățăminte, propuneri. Ediția 1975 a C.M. a marcat un nou salt valoric al performanțelor, concretizat în mărirea vitezei de deplasare a schifurilor (de pildă, la 8+1 — de la 5,50 la 5,90 m/s.). De aci rezultă, logic, că s-a amplificat mult potențialul biologic al canotorilor.

Majoritatea echipajelor finaliste parcurg a treia porțiune de 500 metri într-un timp relativ egal cu a doua, ceea ce reflectă o extraordinară pregătire fizică. Echipajele care, la 500 metri, s-au aflat în primele locuri, la sfîrșitul curselor s-au clasat, în general, în aceeași ordine. Acest lucru demonstrează că **starturile** sînt foarte puternice și că este binecunoscută și aplicată combinația optimă dintre mijloacele cu efect aerob și anaerob.

Împrospătarea substanțială a echipajelor medaliate și finaliste la C.M. ne invită la o revizuire a strategiei în sensul **planificării obiectivelor, măririi considerabile a volumului și intensității efortului pe unitate de timp, intensificării investigațiilor bio-psihologice.** Toate, în vederea lărgirii obiectivizării valorii sportivilor, îmbunătățirii condițiilor de desfășurare a pregătirilor la nivelul cerințelor mondiale și perfecționării mijloacelor pentru mărirea conștientizării sportivilor.

În loc de concluzii. Canotajul masculin românesc ne-a obișnuit în ultimii ani cu rezultate bune, calificînd constant două-trei echipaje în primele șase valori mondiale.

Rezultă limpede că există resurse mari, iar priceperea specialiștilor noștri, alăturată participării devotate a sportivilor, poate aduce o reprezentare foarte bună a culorilor țării la viitoarele Jocuri Olimpice de la Montreal.

prof. CORNEL RĂDUT
Centrul de cercetări al C.N.E.F.S.

O problemă stringentă a atletismului nostru

Ștafeta de 4 x 100 m își reclamă drepturile!

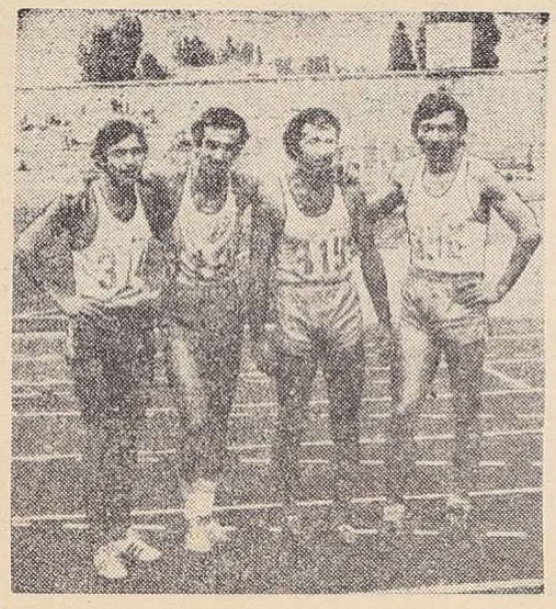

Echipa Clubului atletic universitar din București, campioană și recordmană a țării la 4 × 100 m.

Foto : V. BAGEAC

Între cele peste 30 de probe, masculine și feminine, pe care le programează, în mod obișnuit, o competiție internațională sînt multe acelea în care atleții și atletele noastre au realizat comportări remarcabile și au obținut performanțe valoroase, victorii frumoase. Singurele probe în care, de mai multă vreme, atleții români și, în mod special, fetele nu se prea văd în concursurile internaționale sînt alergările de viteză și îndeosebi cursele de ștafetă de 4x100 m, la care rezultatele sînt foarte departe de așteptări, de cerințe, de prestațiile internaționale obișnuite.

De mai multă vreme, atletismul nostru feminin duce lipsa unor sprintere de valoare, la nivelul atins de reprezentantele noastre în alte probe, inclusiv de alergări. Recordul de 11,4 s la 100 m, de exemplu, este deținut de Valeria Ștefănescu din 1972 și egalat, recent, de Viorica Enescu. De notat faptul că ambele atlete sînt, în realitate, specialiste ale cursei de 100 m... garduri și nu veritabile sprintere, iar campioana țării pe anul 1975 este Mariana Suman, o autentică specialistă a probei de 800 m ! În toate concursurile și în meciurile internaționale din ultimii ani nici o atletă, senioară sau junioară, n-a obținut vreo victorie, performanțele înregistrate în aceste confruntări fiind departe de cerințe. Situația ni se pare cu atît mai alarmantă cu cît din actualul lot de sprintere nu se întrevede atleta care, printr-o pregătire serioasă, să poată atinge un plafon internațional. Iată de ce, față de această situație, se impune o atentă acțiune de selecție, inițiată de forul de specialitate la o scară foarte largă, cu solicitarea tuturor specialiștilor noștri în alergările de viteză, cu sprijinul tuturor profesorilor de educație fizică. Acțiunea ar trebui inițiată de grabă, încă în această toamnă și continuată în tot cursul anului ce vine. Asemenea acțiuni ample, pe o scară foarte largă, au fost organizate cu succes și în alte țări, între care R. D. Germană și Polonia, ele evidențiind sumedenie de autentice talente.

Penuria de elemente valoroase în probele de sprint a condus la situația, sub orice critică, a curselor de ștafetă de 4x100 m. Sînt foarte mulți ani de cînd echipele noastre n-au mai cîștigat un concurs internațional, rezultatele lor fiind categoric cele mai slabe din întreg atletismul nostru ! Problema ștafetei de 4x100 m a mai făcut și cu alte ocazii obiectul unora dintre articolele noastre. De aceea, chiar cu riscul de a repeta unele idei, vom sublinia din nou că această situație deplorabilă a probei respective se datorește lipsei de preocupări a antrenorilor, lipsei de pregătire specifică a sprinterilor sau sprinterelor noastre. De aceea, nu mai departe decît anul acesta, echipa reprezentativă feminină a fost compusă fie din trei săritoare în lungime (Alina Gheorghiu, Maria Ionescu, Dorina Cătineanu) și o hurdleră (Viorica Enescu), fie din alergătoarele de la 400 m (Lăcrămioara Diaconiuc, Doina Bădescu, Mariana Suman, Ibolya Slavik), adică tocmai componentele ștafetei de 4x400 m, ceea ce explică, într-o oarecare măsură, și rezultatele modeste obținute în diferite ocazii. Adevărul este că pentru această probă de mare specializare se lucrează extrem de puțin și atunci pe apucate, la întîmplare, presați de apropierea unui concurs.

Un antrenament intens, bine desfășurat, a făcut celebre două echipe de 4x100 m. Una a fost cea a Ungariei (Zarandi, Varasdi, Csany, Goldovanyi), care cu niște sprinteri modești a izbutit să cîștige medalia de bronz la J.O. de la Helsinki ; cealaltă, echipa Cehoslovaciei care, de asemenea cu alergători necotați pe plan internațional, a devenit totuși campioană europeană în 1971. Am ales doar două exemple. Ele sînt însă mult mai multe și fiecare în parte și toate la un loc probează faptul că pregătirea unei echipe de ștafetă se face la fel ca cea a oricărei alte probe, cu exigență, cu răbdare, ceea ce, din capul locului, exclude situațiile de provizorat și de pripeală. Este ceea ce realizează — oarecum — echipa masculină a C.A.U. care — cu Szekernyes, Șușelescu, Dulgheru, Petrescu — a obținut recent 40,0 s și se gîndește la mai mult ! Dar atîta este mult prea puțin pentru atletismul nostru. Și va rămîne tot așa, atîta timp cît se va lucra ca pînă acum, cît nu vor fi inițiate ample și permanente căutări, atîta timp cît la campionatele naționale, de exemplu, la 4x100 m iau startul 3—4 echipe încropite la... încălzire.

Situația trebuie să dea serios de gîndit !

Romeo VILARA

CICLISMUL DE PISTĂ ȘI VECHILE SALE CARENȚE...

Sezonul ciclist este practic încheiat. Ca în fiecare an, cortina a fost trasă de finalele campionatelor de velodrom. Înainte de a ne referi la valoarea întrecerilor, la semnificația performanțelor, dorim să revenim (am mai scris și în anii trecuți) la modul defectuos de programare a campionatelor de pistă.

Reținem, în primul rînd, faptul că întrecerile republicane sînt programate la mare distanță de ultimele competiții interne și internaționale, astfel că ele nu se înscriu pe linia firească a cursivității competiționale. Apoi, că, la alcătuirea programului competițional nu se ține seama de experiența altor țări, care folosesc campionatele naționale ca principal mijloc de selecție în vederea campionatelor mondiale sau a Jocurilor Olimpice. Federația noastră de specialitate continuă însă să programeze campionatele de velodrom la o dată cînd interesul a scăzut și cînd condițiile atmosferice sînt, în general, nefavorabile.

În această situație, firesc, nici actualele finale n-au avut prea multe de spus. Doar că Ștefan Laibner *este în permanență destul de aproape de bariera consacrării internaționale la 1 000 m cu start de pe loc, că din urmă vine* Romică Simion *și că la urmărire individuală și pe echipe fondiștii ar putea sălta serios performanțele dacă s-ar putea ocupa intens de pregătirea acestor probe. În rest, o jenantă mediocritate, rezultate nesatisfăcătoare chiar și pentru începători, pseudodispute între cicliști lipsiți de chemare.*

Pentru mulți (prea mulți !) antrenori se pune întrebarea : care este eficiența muncii lor ? Și, poate, n-ar fi de prisos ca forul de specialitate să ia în discuție și priceperea lor, dorința de a munci, sîrguința dovedite în ultimii ani. Altfel, lucrurile vor rămîne în acest stadiu. Și ar fi păcat. În mod evident, velodromul nostru a dispus (și dispune) de talente evidente, cu perspective reale de a obține performanțe de valoare internațională. Ele ajung însă la un anumit nivel și, apoi, stagnează. De vină, de cele mai multe ori, este antrenorul, cel care nu posedă și nu se străduiește să-și însușească metodele moderne de pregătire, care nu găsește necesar să se adreseze Centrului de medicină sportivă și Centrului de cercetări și studii pentru a primi ajutor calificat, sprijin pentru depășirea actualei situații în care folosirea în exclusivitate a „experienței proprii" este principalul atu. Copierea planurilor de antrenament de la un an la altul s-a dovedit de mult falimentară...

Chiar dacă investițiile în ciclismul de pistă sînt mici, se pune totuși problema de ce să se irosească fonduri ce pot contribui la dezvoltarea altor sectoare ale ciclismului, în care sînt și tehnicieni pricepuți și perspective de a fi fructificate la nivelul exigențelor. Federația de resort are datoria să analizeze multilateral problemele velodromului și să hotărască măsuri care să ducă la eliminarea tuturor carențelor.

Hristache NAUM

Sportul Pag.a 3-a